

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 942

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 7 noiembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
250.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul jocurilor de noroc.....	2
877.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul jocurilor de noroc	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 438 din 28 iunie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 127 din Codul penal raportate la art. 114 din Codul penal	3–6
	Decizia nr. 473 din 12 iulie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal	7–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
1.169.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul mediului, pentru modificarea Ghidului de finanțare a Programului privind îmbunătățirea calității aerului și reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, utilizând autovehicule mai puțin poluante în transportul public local de persoane, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 741/2018	11–13
3.456.	— Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea și completarea unor reglementări contabile	14–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul jocurilor de noroc**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42 din 7 octombrie 2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 octombrie 2015, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I, după punctul 2 se introduc două noi puncte, punctele 21 și 22, cu următorul cuprins:

„21. **La articolul 7, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:**

«(4) Se interzice afișarea în exteriorul locațiilor de jocuri de noroc a valorilor sau bunurilor acordate prin bonusuri, promoții sau „jack-pot”-uri reale sau simulate.»

22. La articolul 15 alineatul (1), A, litera b), (iv) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(iv) Împotriva persoanei juridice nu au fost luate măsuri administrative — de tipul anulare, revocare sau suspendare a licenței ori a întregii activități desfășurate de operatorul de jocuri de noroc, pentru o perioadă de un an înainte de data depunerii cererii de licență;».”

2. La articolul I punctul 3, alineatul (91) al articolului 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(91) Comitetul de supraveghere al O.N.J.N. poate suspenda activitatea organizatorilor de jocuri de noroc sau a operatorilor economici ce dețin licența clasa a 2-a, la propunerea motivată a direcțiilor de specialitate ale O.N.J.N., până la încetarea situației care a generat suspendarea.”

3. La articolul I, după punctul 3 se introduc două noi puncte, punctele 4 și 5, cu următorul cuprins:

„4. **La articolul 20, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«Art. 20. — (1) Operatorii economici care desfășoară activități de producție, distribuție, reparații și întreținere pentru mijloacele de joc, import, export, achiziție intracomunitară, livrare intracomunitară sau alte activități cu mijloace de joc, în scopul comercializării sau utilizării, sub orice formă, pe teritoriul României, sunt obligați să obțină licență de la Comitetul de supraveghere al O.N.J.N. De asemenea, au obligația ca în termen de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării operațiunilor de producție, import, export, achiziție sau livrare intracomunitară în documentele contabile sau a operațiunilor de comercializare

ori utilizare sub orice formă pe teritoriul României, conform prevederilor Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să declare aceste mijloace de joc O.N.J.N., conform prevederilor normelor de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență. Sunt exceptați de la obligația de a deține licență clasa a 2-a organizatorii de jocuri de noroc care desfășoară activitățile prevăzute în prezentul alineat în scopul exploatarei activității pentru care dețin licență. Sunt exceptați de la obligația de a deține licență clasa a 2-a, pentru o perioadă de 6 luni de la data încetării activității, și organizatorii de jocuri de noroc a căror activitate a încetat sub orice formă, în vederea vânzării mijloacelor de joc ce sunt în proprietatea acestora în perioada de valabilitate a licenței.»

5. La articolul 22 alineatul (3), după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

«e) nerespectarea dispozițiilor art. 7 alin. (4).»”

4. La articolul III punctul 1, alineatul (11) al articolului 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(11) Oficiul își desfășoară activitatea în coordonarea prim-ministrului, prin Secretariatul General al Guvernului.”

5. La articolul III, după punctul 1 se introduce un nou punct, punctul 11, cu următorul cuprins:

„11. **La articolul 1, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«(4) Oficiul își desfășoară activitatea teritorială în spații/imobile deținute de Ministerul Finanțelor Publice sau de unitățile administrativ-teritoriale, pe bază de protocol, cu acordul consiliilor locale sau, după caz, în spații închiriate, în condițiile legii.»

6. La articolul III punctul 6, articolul 8 alineatul (1), literele f)—h) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„f) *membru* — membru neexecutiv numit la propunerea ministrului finanțelor publice;

g) *membru* — membru neexecutiv numit la propunerea ministrului comunicațiilor și societății informaționale;

h) 2 *membri* — membri neexecutivi numiți la propunerea Secretariatului General al Guvernului.”

7. La articolul III punctul 6, articolul 8 alineatul (1), litera i) se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

EUGEN NICOLICEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 7 noiembrie 2018.

Nr. 250.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 42/2015 pentru modificarea
și completarea unor acte normative din domeniul jocurilor
de noroc**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul jocurilor de noroc și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 7 noiembrie 2018.
Nr. 877.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A N r. 438

din 28 iunie 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (2)
din Codul de procedură penală și ale art. 127 din Codul penal raportate la art. 114 din Codul penal**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 127 din Codul penal raportate la art. 114 din Codul penal, excepție ridicată de Marian Bogdan Grecu în Dosarul nr. 6.757/740/2016/a1.2 al Judecătoriei Alexandria și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.361D/2016.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 450 din 28 iunie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 6.757/740/2016/a1.2, **Judecătoria Alexandria a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 127 din Codul penal raportate la art. 114 din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Marian Bogdan Grecu cu ocazia verificării legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive în procedura de cameră preliminară.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 23 alin. (12) și (13)

privind legalitatea pedepsei și caracterul penal al sancțiunii privative de libertate, întrucât permit arestarea preventivă a unui minor, în condițiile în care față de minor se poate lua numai o măsură educativă. În acest sens, arată că noul Cod penal, spre deosebire de Codul penal din 1969, nu mai prevede pedeapsa închisorii — ca sancțiune penală — pentru infracțiunile săvârșite în perioada minorității, ci stabilește numai măsuri educative, neprivative sau privative de libertate, care sunt sancțiuni de drept penal și se execută după rămânerea definitivă a hotărârii prin care au fost dispuse. Consideră că reținerea și arestarea preventivă sunt „sancțiuni penale”, astfel că acestea nu ar trebui să se deducă, în condițiile prevăzute de dispozițiile art. 72 din Codul penal, din durata măsurilor educative privative de libertate, care sunt sancțiuni de drept penal.

6. **Judecătoria Alexandria** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, judecătorul de cameră preliminară arată că scopul arestului preventiv este acela al realizării instrucției penale, prin prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către suspect sau inculpat, prevenirea sustragerii acestuia de la urmărirea penală sau de la judecată, prevenirea distrugerii sau a ascunderii probelor, a influențării martorilor etc. Or, măsurile educative, privative sau neprivative de libertate, sunt dispuse de către instanța de judecată în scopul tragerii la răspundere penală a minorului care a săvârșit infracțiuni. Așadar, măsura arestului preventiv are un rol specific, diferit de cel al măsurilor educative. Măsurile analizate fac parte din categorii diferite și au finalități diferite, neexistând rațiuni pentru care condițiile în care acestea pot fi dispuse să fie identice.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că reținerea și arestarea preventivă constituie măsuri preventive, iar nu pedepse. Așadar, textele de lege criticate reglementează regimul măsurii arestării preventive în cazul minorilor, fără a crea posibilitatea aplicării unei pedepse în afara legii.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 50 din 16 februarie 2016 și nr. 450 din 28 iunie 2016.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală, modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din data de 23 mai 2016, precum și dispozițiile art. 127 din Codul penal raportate la art. 114 din Codul penal. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală: „*Reținerea și arestarea preventivă pot fi dispuse față de un minor, în mod excepțional, numai dacă efectele pe care privarea de libertate le-ar avea asupra personalității și dezvoltării acestuia nu sunt disproporționate față de scopul urmărit prin luarea măsurii.*”;

— Art. 114 din Codul penal: „(1) *Față de minorul care, la data săvârșirii infracțiunii, avea vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani se ia o măsură educativă neprivativă de libertate.*

(2) *Față de minorul prevăzut în alin. (1) se poate lua o măsură educativă privativă de libertate în următoarele cazuri:*

a) *dacă a mai săvârșit o infracțiune, pentru care i s-a aplicat o măsură educativă ce a fost executată ori a cărei executare a început înainte de comiterea infracțiunii pentru care este judecat;*

b) *atunci când pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de 7 ani sau mai mare ori detențiunea pe viață.*”;

— Art. 127 din Codul penal: „*În cazul măsurilor educative privative de libertate, dispozițiile art. 71—73 se aplică în mod corespunzător.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (12) și (13) privind legalitatea pedepsei și caracterul penal al sancțiunii privative de libertate.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare.

15. Astfel, prin Decizia nr. 50 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 3 mai 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 223 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, în cursul judecății. Conform prevederilor art. 223 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, arestarea preventivă poate fi dispusă atunci când inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ori a făcut pregătiri de orice natură pentru astfel de acte; când inculpatul încearcă să influențeze un alt participant la comiterea infracțiunii, un martor ori un expert sau să distrugă, să altereze, să ascundă ori să sustragă mijloace materiale de probă sau să determine o altă persoană să aibă un astfel de comportament; când inculpatul

exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau încearcă să realizeze o înțelegere frauduloasă cu aceasta; precum și atunci când există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni (paragrafele 13 și 14).

16. De asemenea, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală — astfel cum acestea au fost modificate, ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 50 din 16 februarie 2016, prin Legea nr. 49/2018 privind precursorii de explozivi, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 2 martie 2018) —, măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, o infracțiune privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare, al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede, timbre sau de alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate în mod ilegal, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

17. În considerentele Deciziei nr. 50 din 16 februarie 2016, mai sus menționate, Curtea a reținut că scopul măsurii arestării preventive este acela al realizării instrucției penale, prin prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către inculpat, prevenirea sustragerii acestuia de la urmărirea penală sau de la judecată, prevenirea distrugerii sau a ascunderii probelor, a influențării martorilor etc. Așa fiind, dispozițiile art. 243 din Codul de procedură penală nu prevăd, cu privire la dispunerea măsurii arestării preventive față de minori, condiții speciale referitoare la infracțiunile săvârșite, prevăzând doar că reținerea și arestarea preventivă pot fi dispuse și față de un minor, în mod excepțional, numai dacă efectele pe care privarea de libertate le-ar avea asupra personalității și dezvoltării acestuia nu sunt disproportionale față de scopul urmărit prin luarea măsurii (paragrafele 15 și 16).

18. Pornind de la cele reținute prin decizia citată anterior, Curtea observă că, în condițiile asigurării proporționalității între efectele pe care această măsură le poate avea asupra personalității și dezvoltării minorului și scopul urmărit, arestarea preventivă poate fi dispusă față de inculpatul minor ori de câte ori judecătorul de drepturi și libertăți (în cursul urmăririi penale), judecătorul de cameră preliminară (în procedura de cameră preliminară) sau instanța de judecată în fața căreia se află cauza

(în cursul judecății) consideră că este nevoie. Posibilitatea dispunerii arestării preventive în cazul infractorilor minori, prevăzută de dispozițiile art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală, apare ca fiind justificată în raport cu finalitatea urmărită prin luarea măsurii arestării preventive, respectiv realizarea instrucției penale și apărarea ordinii și a siguranței publice. Astfel, așa cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*România este stat de drept [...]*”, impun legiuitorului obligația de a lua măsuri în vederea apărării ordinii și a siguranței publice, prin adoptarea instrumentelor legale necesare în scopul reducerii fenomenului infracțional, inclusiv a delincvenței juvenile, cu excluderea oricăror reglementări de natură să ducă la încurajarea acestui fenomen. Prin urmare, legiuitorul trebuie să asigure un just echilibru între interesul individual al minorului și interesul general al societății de a-i găsi și trage la răspundere penală pe autorii infracțiunilor și de a preveni atingerile ce pot fi aduse ordinii și siguranței publice, echilibru care este absolut necesar în scopul apărării valorilor constituționale (Decizia nr. 44 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 21 aprilie 2016, paragraful 22).

19. Cu privire la măsurile educative ce pot fi dispuse în cazul infractorilor minori, Curtea constată că prevederile art. 114 alin. (1) din Codul penal instituie regula conform căreia față de minorul care, la data săvârșirii infracțiunii, avea vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani se ia o măsură educativă neprivativă de libertate. De la această regulă, dispozițiile alin. (2) al aceluiași art. 114 din Codul penal reglementează două excepții, prevăzând că față de infractorul minor pot fi luate măsuri educative privative de libertate în următoarele cazuri: dacă a mai săvârșit o infracțiune, pentru care i s-a aplicat o măsură educativă ce a fost executată ori a cărei executare a început înainte de comiterea infracțiunii pentru care este judecat; și atunci când pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de 7 ani sau mai mare ori detențiunea pe viață. Măsurile educative neprivative de libertate ce pot fi luate față de infractorii minori sunt, conform prevederilor art. 115 alin. (1) pct. 1 din Codul penal, stagiul de formare civică, supravegherea, consemnarea la sfârșit de săptămână și asistarea zilnică. Măsurile educative privative de libertate care pot fi luate față de minori sunt, potrivit dispozițiilor art. 115 alin. (1) pct. 2 din Codul penal, internarea într-un centru educativ și internarea într-un centru de detenție. Măsurile educative, privative sau neprivative de libertate, anterior arătate, sunt dispuse de către instanța de judecată în scopul tragerii la răspundere penală a minorului care a săvârșit infracțiuni.

20. Din analiza regimului juridic al răspunderii penale a minorilor, Curtea, prin Decizia nr. 50 din 16 februarie 2016, citată anterior, a constatat că, în privința infractorilor minori care nu au mai săvârșit infracțiuni, pot fi dispuse măsuri educative privative de libertate doar în cazul săvârșirii de către aceștia a unor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 7 ani sau mai mare ori detențiunea pe viață. Acest ultim aspect nu implică însă condiționarea aplicării măsurii arestării preventive în cazul minorilor de îndeplinirea condiției săvârșirii unei infracțiuni pedepsite de legea penală cu închisoarea de cel puțin 7 ani sau cu detențiunea pe viață, întrucât măsura arestării preventive are un rol specific, diferit de cel al măsurilor educative (paragraful 22).

21. Astfel, măsura arestării preventive poate fi dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, în cursul judecății, în timp ce măsura educativă este luată de către instanța de judecată în urma constatării săvârșirii de către minor a unei infracțiuni. Măsura arestării preventive are ca scop realizarea instrucției penale și apărarea ordinii și a siguranței publice, în timp ce măsurile educative sunt luate în scopul tragerii la răspundere penală a minorilor care săvârșesc infracțiuni. Așa fiind, măsurile analizate fac parte din categorii diferite și au finalități diferite.

22. Din cele reținute prin decizia mai sus menționată reiese că, deși regimul sancționator aplicabil infractorului minor trebuie să fie diferit față de cel aplicabil infractorului major — minorul beneficiind de o anumită clemență din partea legiuitorului, care derivă din starea de minoritate, respectiv din discernământul aflat în formare la momentul săvârșirii infracțiunii —, în ceea ce privește însă posibilitatea dispunerii măsurii arestării preventive a inculpatului minor, interesul particular al acestuia trebuie pus în balanță cu interesul general al statului de a-i ocroti pe cetățenii săi, având în vedere că nu este exclus ca un inculpat minor să prezinte un grad de pericol social concret la fel de ridicat ca și un inculpat major care a săvârșit o infracțiune similară și a fost arestat preventiv.

23. Mai mult, Curtea observă că prin inculpat minor se înțelege, așa cum reiese din art. 134 alin. (1) din Codul penal, inculpatul care, la data săvârșirii infracțiunii, avea vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani, chiar dacă el împlinește vârsta de 18 ani anterior soluționării definitive a cauzei penale. Așadar, dispozițiile art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală se aplică și inculpatului — arestat preventiv pentru o infracțiune săvârșită în timpul minorității — care devine major anterior momentului pronunțării hotărârii definitive prin care se dispune luarea unei măsuri educative.

24. Pe de altă parte, Curtea reține că măsura arestării preventive poate fi dispusă față de un inculpat minor numai în mod excepțional, și anume cu verificarea condiției instituite de art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală, aceea ca efectele pe care privarea de libertate le-ar avea asupra personalității și dezvoltării inculpatului minor să nu fie disproportionale față de scopul urmărit prin luarea măsurii.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Bogdan Grecu în Dosarul nr. 6.757/740/2016/a1.2 al Judecătoriei Alexandria și constată că dispozițiile art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 127 din Codul penal raportate la art. 114 din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Alexandria și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 iunie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Totodată, luarea unei noi măsuri de arestare preventivă față de inculpatul minor care a mai fost arestat preventiv în aceeași cauză se poate dispune, potrivit art. 243 alin. (1) coroborat cu art. 238 alin. (3) din Codul de procedură penală, numai dacă au intervenit temeieri noi care fac necesară privarea sa de libertate.

25. Având în vedere, pe de o parte, garanțiile instituite de Codul de procedură penală în materia arestării preventive a inculpatului minor, iar, pe de altă parte, faptul că lăsarea în libertate a unui inculpat minor poate crea o stare de pericol pentru ordinea și siguranța publică, Curtea constată că prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție privind statul de drept, în componentele sale referitoare la apărarea ordinii publice și a siguranței publice, reclamă ca judecătorul de drepturi și libertăți (în cursul urmăririi penale), judecătorul de cameră preliminară (în procedura de cameră preliminară) sau instanța de judecată în fața căreia se află cauza (în cursul judecății) să poată aprecia dacă există temeieri care justifică luarea măsurii arestării preventive a inculpatului minor și să poată dispune o atare măsură, în condițiile reglementate de dispozițiile art. 243 din Codul de procedură penală. Astfel, alin. (3) al acestui text de lege prevede că, la stabilirea duratei pentru care se ia măsura arestării preventive, se are în vedere vârsta inculpatului de la data când se dispune asupra luării, prelungirii sau menținerii acestei măsuri.

26. Așa fiind, dispozițiile art. 243 alin. (2) din Codul de procedură penală și ale art. 127 din Codul penal raportate la art. 114 din Codul penal nu aduc nicio atingere prevederilor art. 23 din Constituție, întrucât există situații care justifică arestarea inculpatului minor, iar, în cazul soluționării cauzei penale prin luarea unei măsuri educative privative de libertate, devin aplicabile dispozițiile art. 72 din Codul penal cu privire la computarea duratei măsurii preventive privative de libertate.

27. În același sens este și Decizia nr. 450 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 908 din 11 noiembrie 2016.

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 473

din 12 iulie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Nicu Lazăr în Dosarul nr. 3.218/3/2014** al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.332D/2016.

2. La apelul nominal, pentru autorul excepției, se prezintă apărătorul ales Alexandra Jipa, iar, pentru părțile Claudiu Tudor Tudorache și Florian Tudorache, răspunde apărătorul ales Gabriel Belghiru, cu împuterniciri avocațiale la dosar. De asemenea, se prezintă avocatul Teodor Popescu, numit de Curte în calitate de curator pentru a asigura reprezentarea intereselor părții Li Xiu Feng, citată prin publicitate. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia și depune note scrise. În acest sens arată că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile art. 15 alin. (2), ale art. 16, ale art. 21 și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, întrucât infracțiunile de omor și omor calificat, precum și infracțiunile intenționate urmate de moartea victimei, cu privire la care termenele de prescripție, generală sau specială, a răspunderii penale erau în curs la data intrării în vigoare a Legii nr. 27/2012, au devenit imprescriptibile. Consideră că, în acest mod, se încalcă predictibilitatea legii și principiul *mitior lex*. Precizează că soluția și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 609 din 28 septembrie 2017 — menționată în raportul întocmit de judecătorul-raportor — nu sunt aplicabile în cauza de față. Cazurile de inadmisibilitate sunt strict și limitativ prevăzute de Legea nr. 47/1992, iar faptul că, anterior, instanța de contencios constituțional a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 154 alin. (2) din Codul penal — dintr-o perspectivă diferită și pentru alte motive — nu constituie un caz de inadmisibilitate. Arată că situația avută în vedere în decizia mai sus menționată nu este nici pe departe asemănătoare cu prezenta excepție, care vizează aplicarea retroactivă a unor dispoziții de drept substanțial penal mai puțin favorabile. De asemenea, precizează că prescripția nu poate fi considerată o instituție de drept procesual penal — așa cum arăta

și profesorul Vintilă Dongoroz în „Explicații teoretice ale codului penal român”, volumul II — și nicio instituție cu natură juridică mixtă, ca în cazul dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968, cu privire la care Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011.

4. Avocatul părților Claudiu Tudor Tudorache și Florian Tudorache arată că lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției de neconstituționalitate.

5. Curatorul părții Li Xiu Feng solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției, având în vedere că textele de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate de autorul acesteia.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, cu privire la dispozițiile art. 5 și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal, întrucât autorul excepției nu formulează nicio critică de neconstituționalitate referitor la aceste texte de lege, respectiv, ca neîntemeiată, în ceea ce privește dispozițiile art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) din Codul penal. În acest sens invocă jurisprudența Curții Constituționale în materia prescripției executării pedepsei, și anume deciziile nr. 511 din 12 decembrie 2013 și nr. 341 din 17 iunie 2014, ale căror considerente se aplică *mutatis mutandis* și în cauza de față. Astfel, arată că legiuitorul, plasându-se în marja sa de apreciere și ținând seama de valoarea primordială a dreptului la viață, a acordat prevalență principiului echității juridice și a optat pentru aplicarea imediată a dispozițiilor mai severe din materia prescripției, inclusiv pentru infracțiuni comise anterior, pentru care nu s-a împlinit termenul de prescripție a executării pedepsei.

7. În replică, apărătorul autorului excepției arată, cu privire la cele două decizii ale Curții Constituționale invocate de reprezentantul Ministerului Public, că, în cazul prescripției, nu statul renunță la dreptul de a aplica o pedeapsă, ci este decăzut din acest drept. Totodată, consideră greșită punerea în balanță a dreptului la viață și a dreptului la un proces echitabil, întrucât, de fapt, este vorba de dreptul la o reparație morală și materială, iar nu de dreptul la viață.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

8. Prin Încheierea din 9 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.218/3/2014**, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5, art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Nicu Lazăr cu ocazia soluționării unei cauze penale, fiind trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de omor calificat, prevăzută de dispozițiile art. 174 alin. 1 și ale art. 175 alin. 1 lit. i) din Codul penal din 1969, cu aplicarea prevederilor art. 75 alin. 1 lit. a) din același cod.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate

încalcă prevederile constituționale privind aplicarea legii penale mai favorabile, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, precum și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, deoarece infracțiunile de omor și omor calificat, precum și infracțiunile intenționate urmate de moartea victimei, cu privire la care termenele de prescripție, generală sau specială, a răspunderii penale erau în curs la data intrării în vigoare a dispozițiilor art. 153 alin. (3) din Codul penal, au devenit imprescriptibile. Consideră că „o astfel de aplicare este neconstituțională, întrucât încalcă cerința de previzibilitate a legii penale, dar și pe aceea a principiului *mitior lex*”. Autorul excepției arată că circumstanța săvârșirii omorului în public — care atrăgea încadrarea faptei ca omor calificat, potrivit dispozițiilor art. 175 alin. 1 lit. i) din Codul penal din 1969 — a dispărut din noul cod, astfel că, potrivit principiului aplicării legii penale mai favorabile, consacrat de prevederile art. 5 din noul Cod penal, este judecat pentru săvârșirea infracțiunii de omor, prevăzută de dispozițiile art. 188 din noul cod. Ca atare, susține că — ținând cont de normele în materie de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale și de prevederile art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal —, în absența dispozițiilor art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3), introduse prin Legea nr. 27/2012, termenul de prescripție specială a răspunderii penale cu privire la această ultimă infracțiune ar fi fost de 20 de ani. Consideră că orice persoană, care, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 27/2012, a săvârșit o infracțiune de omor, omor calificat sau o infracțiune intenționată urmată de moartea victimei, avea reprezentarea unei perioade de timp în care răspunderea pentru infracțiunea comisă s-ar putea prescrie, fie în condițiile inexistenței niciunui act de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale, fie ca urmare a intervenirii prescripției speciale. Astfel, susține că „aplicarea alin. (3) al art. 153 din Codul penal este neconstituțională, deoarece încalcă cerința de previzibilitate a normei penale și se convertește într-o aplicare retroactivă a legii penale mai puțin favorabile”. Arată că „legiuitorul nu putea stabili decât aplicarea pentru viitor, față de faptele care urmau să se comită după intrarea în vigoare a legii, nu și pentru fapte care au fost comise anterior și pentru care curgeau deja termene de prescripție”.

10. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal este neîntemeiată. Invocă în acest sens considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 511 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125 alin. 3 din Codul penal din 1969, considerente pe care le consideră aplicabile, *mutatis mutandis*, și în cauza de față. Astfel, prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut că preeminența dreptului la viață este cea care justifică posibilitatea legiuitorului de a stabili imprescriptibilitatea executării pedepselor principale în cazul infracțiunilor de omor și de omor calificat și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei, pentru care, la data intrării în vigoare a dispozițiilor de lege criticate, nu s-a împlinit termenul de prescripție a executării. Într-o atare situație, legiuitorul a avut de ales între principiul securității raporturilor juridice și echitatea juridică, ambele componente

fundamentale ale statului de drept. Fiind sarcina legiuitorului să decidă cărui principiu îi acordă prevalență, acesta, fără a interveni arbitrar și ținând seama de valoarea primordială a dreptului la viață consacrat de prevederile art. 22 alin. (1) din Constituție, a optat pentru aplicarea imediată a dispozițiilor din materia prescripției, mai severe, inclusiv pentru infracțiuni comise anterior, pentru care termenul de prescripție a executării pedepsei nu s-a împlinit încă.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 5, art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal, care au următorul cuprins:

— Art. 5 (prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile): „(1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.”;

— Art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) [introduse prin art. II pct. 1 și 2 din Legea nr. 27/2012 pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 20 martie 2012]: „(2) Prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul: [...] b) infracțiunilor prevăzute la art. 188 și 189 și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei.

(3) Prescripția nu înlătură răspunderea penală nici în cazul infracțiunilor prevăzute la alin. (2) lit. b) pentru care nu s-a împlinit termenul de prescripție, generală sau specială, la data intrării în vigoare a acestei dispoziții.”;

— Art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2): „(1) Termenele de prescripție a răspunderii penale sunt: [...] b) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 20 de ani;

[...] (2) Termenele prevăzute în prezentul articol încep să curgă de la data săvârșirii infracțiunii. În cazul infracțiunilor continue termenul curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, în cazul infracțiunilor continuate, de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni, iar în cazul infracțiunilor de obicei, de la data săvârșirii ultimului act.”

16. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor

constituționale ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile*”, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, deși dispozițiile art. 5 din Codul penal — care consacră principiul aplicării legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei — și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din același cod — privind durata termenului de prescripție a răspunderii penale și momentul de la care acesta începe să curgă — sunt menționate de autorul excepției în notele scrise, acesta nu formulează nicio critică de neconstituționalitate cu privire la textele de lege menționate. Astfel, având în vedere că autorul excepției nu argumentează pretinsa contrariedade dintre dispozițiile art. 5 și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal și prevederile din Legea fundamentală invocate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții de lege nu este motivată, fiind încălcate prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*” (Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 1.374 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 30 noiembrie 2010, Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Decizia nr. 547 din 15 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 11 decembrie 2014, paragrafele 13—16, și Decizia nr. 631 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din data de 29 ianuarie 2015, paragraful 44). Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal este inadmisibilă.

18. În ceea ce privește dispozițiile art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) din Codul penal, Curtea reține că, prin prevederile art. II pct. 1 și 2 din Legea nr. 27/2012, au fost introduse în textul art. 153 din Codul penal două soluții legislative, și anume imprescriptibilitatea infracțiunilor de omor (simplu și calificat) și a infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei [art. 153 alin. (2) lit. b) din Codul penal], respectiv soluția legislativă potrivit căreia prescripția nu înlătură răspunderea penală nici în cazul infracțiunilor mai sus menționate pentru care nu s-a împlinit termenul de prescripție, generală sau specială, la data intrării în vigoare a prevederilor art. II din Legea nr. 27/2012, care este data intrării în vigoare a noului Cod penal [art. 153 alin. (3) din Codul penal]. Cu alte cuvinte, noul regim al prescripției răspunderii penale se aplică și infracțiunilor de omor și omor calificat — prevăzute de dispozițiile art. 188 și 189 din Codul penal —, precum și infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei, care au fost săvârșite înainte de intrarea în vigoare a noului Cod penal, în măsura în care prescripția nu era împlinită la acest moment.

19. Curtea observă că, prin prevederile art. I pct. 1 și 2 din aceeași Lege nr. 27/2012, au fost introduse în Codul penal din 1969, mai exact în textul art. 121 alin. 2 lit. b) și alin. 3, soluții legislative identice cu privire la infracțiunile de omor (simplu, calificat și deosebit de grav) și la infracțiunile intenționate urmate de moartea victimei.

20. De asemenea, Curtea reține că soluții legislative identice au fost introduse în cele două coduri și în materia prescripției executării pedepsei. Este vorba de dispozițiile art. 125 alin. 2 lit. b) și alin. 3 din Codul penal din 1969 și ale art. 161 alin. (2) lit. b) și alin. (3) din noul Cod penal.

21. Din cele arătate mai sus reiese că reglementarea în materie de prescripție — atât a răspunderii penale, cât și a executării pedepsei — este identică, în cele două legi penale succesive, cu privire la infracțiunile de omor și infracțiunile intenționate urmate de moartea victimei pentru care nu s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale (generală sau specială), respectiv a executării pedepsei, la data intrării în vigoare a Legii nr. 27/2012.

22. Curtea observă că, prin Decizia nr. 511 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 30 ianuarie 2014, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125 alin. 3 din Codul penal din 1969 — cu privire la imprescriptibilitatea executării pedepsei în cazul infracțiunilor de omor și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei pentru care, la data intrării în vigoare a Legii nr. 27/2012 (art. I), nu s-a împlinit termenul de prescripție a executării pedepsei —, criticile fiind formulate prin raportare la prevederile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție.

23. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a observat existența în legislația unor țări europene a normelor care reglementează aplicarea imediată a dispozițiilor din materia prescripției, mai severe, inclusiv pentru infracțiuni comise anterior, dacă termenul de prescripție pentru acestea nu s-a împlinit încă. Asemenea prevederi există în legislația germană, franceză, elvețiană, suedeză și belgiană, chiar și în cazul în care sediul materiei prescripției este situat în codul penal al statului respectiv, soluția adoptată de legiuitorul român, prin dispozițiile de lege criticate, fiind identică cu cea din legislațiile menționate. Curtea a reținut că toate aceste reglementări consacră, la nivel de lege, teoria „retroactivității neautentice”, așa cum a fost aceasta definită în jurisprudența Curții Constituționale Federale a Germaniei, dispozițiile de modificare a termenelor de prescripție producând efecte juridice numai pentru situații actuale, încă nefinalizate la data intrării în vigoare a noii legi.

24. De asemenea, prin decizia citată anterior, Curtea a arătat că, potrivit prevederilor art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*): „*Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau o omisiune care, în momentul săvârșirii, nu constituia o infracțiune potrivit dreptului național sau internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai severă decât aceea aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii*”. Așadar, legea nouă care incriminează o faptă sau stabilește o pedeapsă mai gravă pentru o faptă deja incriminată nu poate fi aplicată în vederea condamnării persoanelor care au săvârșit astfel de fapte anterior incriminării lor, respectiv, anterior agravării pedepsei. Cu alte cuvinte, în lumina Convenției și a jurisprudenței dezvoltate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în aplicarea dispozițiilor art. 7, retroactivitatea legii penale nu poate afecta, în sensul agravării, condițiile de incriminare a faptei și pedeapsa pentru aceasta. Ca atare, dincolo de controversele doctrinare cu privire la natura juridică a instituției prescripției, ceea ce este cert și constituie un reper juridic important în analiza controlului de constituționalitate este faptul că legislațiile statelor semnatare ale Convenției trebuie să respecte prevederile art. 7

paragraful 1 din această convenție, care reprezintă fundamentul protecției juridice sub aspectul neretroactivității legii.

25. Curtea a reținut, de asemenea, că soluția legislativă criticată privește declararea imprescriptibilității executării pedepselor principale în cazul infracțiunilor de omor și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei, care, dată fiind gravitatea atingerii aduse valorilor sociale ocrotite prin incriminarea lor, reclamă o reacție fermă din partea statului, întrucât nevoia de dreptate nu se stinge prin simpla scurgere a vremii de la data săvârșirii lor. Memoria unor astfel de fapte nu se estompează cu trecerea timpului cuprins în întinderea obișnuită a unui termen de prescripție, iar reacția din partea comunității constituie atât o datorie de conștiință, cât și o dovadă de respect față de soarta victimelor. Potrivit formulărilor Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la viață, statuat în art. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezintă „regele drepturilor”, un drept ce consacră una dintre valorile fundamentale ale statelor democratice care alcătuiesc Consiliul European, numărându-se printre prevederile primordiale ale Convenției. Mai mult, Curtea de la Strasbourg acordă preeminență, în jurisprudența sa, articolului 2, având în vedere faptul că dreptul la viață se bucură de un statut special printre dispozițiile Convenției pe care aceasta le consideră primordiale.

26. Prin urmare, Curtea Constituțională a reținut că dreptul la viață constituie un atribut inalienabil al persoanei și reprezintă valoarea supremă în ierarhia drepturilor omului, întrucât este un drept fără de care exercitarea celorlalte drepturi și libertăți garantate de Constituție și de instrumentele internaționale de protecție a drepturilor fundamentale ar fi iluzorie, fapt ce determină caracterul axiologic al acestui drept, care cuprinde atât un drept subiectiv, cât și o funcție obiectivă, aceea de principiu călăuzitor al activității statului, acesta din urmă având obligația de a proteja dreptul fundamental la viață al persoanei. Preeminența dreptului la viață este, astfel, cea care justifică posibilitatea legiuitorului de a stabili imprescriptibilitatea

executării pedepselor principale în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 174—176 din Codul penal din 1969 și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei pentru care, la data intrării în vigoare a dispozițiilor de lege criticate, nu s-a împlinit termenul de prescripție a executării. Într-o atare situație, legiuitorul a avut de ales între principiul securității raporturilor juridice și echitatea juridică, ambele componente fundamentale ale statului de drept. Fiind sarcina legiuitorului să decidă cărui principiu acordă prevalență, acesta, fără a interveni arbitrar și ținând seama de valoarea primordială a dreptului la viață consacrat de art. 22 alin. (1) din Constituție, a optat pentru aplicarea imediată a dispozițiilor din materia prescripției, mai severe, inclusiv pentru infracțiuni comise anterior, pentru care termenul de prescripție a executării pedepsei nu s-a împlinit încă.

27. Prin Decizia nr. 511 din 12 decembrie 2013, mai sus citată, Curtea a constatat că opțiunea legiuitorului privind reglementarea imprescriptibilității executării pedepselor principale în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 174—176 din Codul penal din 1969 și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei pentru care, la data intrării în vigoare a dispozițiilor de lege criticate, nu s-a împlinit termenul de prescripție a executării, nu are drept consecință un prejudiciu constituțional relevant, astfel că reglementarea cuprinsă în art. 125 alin. 3 din Codul penal din 1969 nu încalcă Constituția, fiind compatibilă cu sistemul principiilor consacrate de prevederile Legii fundamentale.

28. În același sens este și Decizia nr. 341 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 595 din 8 august 2014. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125 alin. 3 din Codul penal din 1969, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză cu privire la dispozițiile art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) din noul Cod penal.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 și ale art. 154 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Nicu Lazăr în Dosarul nr. 3.218/3/2014** al Tribunalului București — Secția I penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar și constată că dispozițiile art. 153 alin. (2) lit. b) și alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 iulie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI

ORDIN

pentru modificarea Ghidului de finanțare a Programului privind îmbunătățirea calității aerului și reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, utilizând autovehicule mai puțin poluante în transportul public local de persoane, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 741/2018

Luând în considerare Referatul de aprobare al Administrației Fondului pentru Mediu nr. 1.451/CB din 24.10.2018 pentru modificarea Ghidului de finanțare a Programului privind îmbunătățirea calității aerului și reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, utilizând autovehicule mai puțin poluante în transportul public local de persoane,

în temeiul prevederilor art. 12 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2011 privind stabilirea cadrului instituțional și autorizarea Guvernului, prin Ministerul Finanțelor Publice, de a scoate la licitație certificatele de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene, aprobată prin Legea nr. 163/2012, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul mediului, emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa nr. 5 la Ghidul de finanțare a Programului privind îmbunătățirea calității aerului și reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, utilizând autovehicule mai puțin poluante în transportul public local de persoane, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 741/2018, publicat în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 31 iulie 2018, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul mediului,
Grația Leocadia Gavrilescu

București, 2 noiembrie 2018.
Nr. 1.169.

ANEXĂ
(Anexa nr. 5 la ghidul de finanțare)

GRILA

de evaluare din punct de vedere tehnic a conformității documentelor și eligibilității solicitantului

Solicitant:
Nr. de înregistrare la AFM a dosarului de finanțare:
Suma solicitată: (lei)

Nr. crt.	Criterii	Evaluatori		
		Evaluator 1	Evaluator 2	Evaluator 3
I. Conformitate				
Dosarul de finanțare al solicitantului cuprinde:				
1.1	Extras din planul de mobilitate urbană durabilă, care să conțină informații referitoare la mijloacele de transport eligibile în cadrul programului, în copie certificată „conform cu originalul”, semnat și ștampilat			
1.2	Studiul de oportunitate, în copie certificată „conform cu originalul”, care trebuie să cuprindă cel puțin datele prevăzute în anexa nr. 2 la ghidul de finanțare			
1.3	Extras din planul de calitate a aerului (PCA) referitor la mijloacele de transport eligibile, aprobat conform Legii nr. 104/2011 privind calitatea aerului înconjurător, cu modificările ulterioare, după caz, în copie certificată „conform cu originalul”, semnat și ștampilat			
1.4	Extras din studiul integrat pentru aprobarea PCA, referitor la mijloacele de transport eligibile, aprobat conform Legii nr. 104/2011 privind calitatea aerului înconjurător, cu modificările ulterioare, după caz, în copie certificată „conform cu originalul”, semnat și ștampilat			

Nr. crt.	Criterii	Evaluatori		
		Evaluator 1	Evaluator 2	Evaluator 3
II. Eligibilitate				
2.1	Este cuprins în anexa nr. 1 la Ordinul ministrului mediului nr. 598/2018 privind aprobarea listelor cu unitățile administrativ-teritoriale întocmite în urma încadrării în regimuri de gestionare a ariilor din zonele și aglomerările prevăzute în anexa nr. 2 la Legea nr. 104/2011 privind calitatea aerului înconjurător.			
2.2	Deține PMUD aprobat potrivit prevederilor legale.			
2.3	Autovehiculele solicitate prin cererea de finanțare vor fi din categoria M3: autobuze electrice, autobuze electrice hibride, autobuze alimentate cu GNC sau troleibuze.			
2.4	Proiectul pentru care se solicită finanțare nu a beneficiat și nu va beneficia de o altă finanțare pentru aceleași cheltuieli eligibile, din alte fonduri naționale sau/și comunitare, conform declarației pe propria răspundere din cererea de finanțare.			

Nr. crt.		Grilă punctaj	Punctaj acordat			
			Evaluator 1	Evaluator 2	Evaluator 3	
III. Punctaj						
3.1	Tipul de mijloc de transport ales*	autobuz electric/troleibuz	15			
		GNC	5			
		hibrid	5			
	Punctaj ponderat					
3.2	Există infrastructură pentru*	troleibuze	10			
		autobuze electrice	10			
		autobuze tip GNC și electric hibrid	5			
	Punctaj ponderat					
3.3	Numărul de autobuze/troleibuze solicitate prin program	> 25	20			
		10—24	10			
		< 9	5			
3.4	Rangul localității reședință de județ, conform Legii nr. 351/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — secțiunea a IV-a Rețeaua de localități, cu modificările și completările ulterioare	RANG 0	30			
		RANG I	20			
		RANG II	10			
3.5	Există extras din planul de calitate a aerului (PCA) referitor la mijloacele de transport eligibile, aprobat conform Legii nr. 104/2011 privind calitatea aerului înconjurător, cu modificările ulterioare, după caz.***	DA	15			
		NU	0			

Nr. crt.		Grilă punctaj	Punctaj acordat			
			Evaluator 1	Evaluator 2	Evaluator 3	
3.6	Există extras din studiul integrat pentru aprobarea PCA, referitor la mijloacele de transport eligibile, aprobat conform Legii nr. 104/2011, cu modificările ulterioare, după caz.***	DA	5			
		NU	0			
3.7	A fost depășită valoarea-limită a nivelului de NO ₂ pe anul 2017, prevăzută în anexa nr. 3 la Legea nr. 104/2011, cu modificările ulterioare (40 μg/m ³), stabilită potrivit prevederilor legale**.	DA	5			
		NU	0			
	Evaluatori			Nume și prenume	Nume și prenume	Nume și prenume
	Punctaj total					

Punctaj total final	
Președinte comisie de analiză Nume și prenume	
Data	
Semnătură	

* În situația în care solicitantul optează pentru mai mult de un tip de sistem de propulsie, punctajul final este media aritmetică ponderată a punctajelor aferentă fiecărui punctaj corespunzător tipului de sistem de propulsie, calculată astfel:

Punctaj total = (a x puncte + b x puncte + c x puncte) / (a+b+c), unde:

a — număr de autobuze electrice și/sau troleibuze solicitate;

b — număr de autobuze alimentate cu GNC solicitate;

c — număr de autobuze electric hibride solicitate.

** Imisiile pentru fiecare unitate administrativ-teritorială reședință de județ, măsurate la stațiile dispuse în trafic, la nivelul anului 2017, se pot consulta pe pagina de internet www.calitateaer.ro.

*** În situația în care în documentele de la pct. 3.5 și 3.6 nu sunt referiri la mijloacele de transport eligibile, se vor acorda 0 puncte.

PROPUNERE: SELECTAT/NESELECTAT

Președintele comisiei de analiză,

.....

(numele și prenumele)

Semnătura:

Data:

NOTĂ:

Neîndeplinirea criteriilor de eligibilitate atrage respingerea cererii de finanțare.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

O R D I N

privind modificarea și completarea unor reglementări contabile

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) și ale art. 44 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Reglementările contabile privind situațiile financiare anuale individuale și situațiile financiare anuale consolidate, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.802/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 30 decembrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La punctul 3, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. — Prezentele reglementări se aplică de către următoarele categorii de persoane (denumite în continuare *entități*):”

2. La punctul 3, după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) societățile europene cu sediul social în România;”

3. La punctul 60, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Exemple de politici contabile sunt următoarele: reevaluarea imobilizărilor corporale sau păstrarea costului istoric al acestora; înregistrarea, pe perioada în care imobilizările corporale sunt trecute în conservare, a unei cheltuieli cu amortizarea sau a unei cheltuieli corespunzătoare ajustării pentru deprecierea constatată; alegerea metodei de evaluare a stocurilor; contabilitatea stocurilor prin inventarul permanent sau intermitent etc.”

4. La punctul 70, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„70. — (1) Ca rezultat al incertitudinilor inerente în desfășurarea activităților, unele elemente ale situațiilor financiare anuale nu pot fi evaluate cu precizie, ci doar estimate. Se pot solicita, de exemplu, estimări ale: clienților incerti; uzurii morale a stocurilor; duratei de viață utile, precum și a modului preconizat de consumare a beneficiilor economice viitoare încorporate în activele amortizabile (metoda de amortizare) etc.”

5. La punctul 139, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Entitatea revizuieste metoda de amortizare atunci când se constată o modificare semnificativă a modului preconizat de consumare a beneficiilor economice viitoare aduse de activele amortizabile. Modificarea metodei de amortizare reprezintă modificare de estimare contabilă.”

6. La punctul 407, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„407. — (1) Tratatamentul contabil prevăzut la pct. 406 se aplică și în cazul cheltuielilor efectuate de entități pentru racordarea la rețeaua de apă, gaze sau alte utilități, dacă în contractele de racordare se prevede plata unor sume pentru racordarea la rețelele respective.”

7. La punctul 492¹, partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„492¹. — (1) Entitățile care, la data bilanțului, depășesc criteriul de a avea un număr mediu de 500 de salariați în cursul exercițiului financiar includ în raportul administratorilor o declarație nefinanciară care conține, în măsura în care acestea sunt necesare pentru înțelegerea dezvoltării, performanței și poziției entității și a impactului activității sale, informații privind cel puțin aspectele de mediu, sociale și de personal, respectarea drepturilor omului, combaterea corupției și a dării de mită, inclusiv:”

8. La punctul 556¹, partea introductivă a alineatului (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„556¹. — (1) Entitățile care sunt societăți-mamă ale unui grup, care, la data bilanțului pe o bază consolidată, depășesc criteriul de a avea un număr mediu de 500 de salariați în cursul exercițiului financiar, includ în raportul consolidat al administratorilor o declarație nefinanciară consolidată care conține, în măsura în care acestea sunt necesare pentru înțelegerea dezvoltării, performanței și poziției grupului și a impactului activității sale, informații privind cel puțin aspectele de mediu, sociale și de personal, respectarea drepturilor omului, combaterea corupției și a dării de mită, inclusiv:”

9. La punctul 240, alineatul (4) se abrogă.

Art. II. — Reglementările contabile conforme cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.844/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 19 decembrie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Denumirea secțiunii 9.1 „Activele imobilizate” se modifică și va avea următorul cuprins: „Active imobilizate și contracte de leasing”.

2. La punctul 61, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În înțelesul prezentelor reglementări, în cadrul activelor imobilizate se cuprind: imobilizările necorporale și corporale, imobilizările în curs de aprovizionare, respectiv în curs de execuție, activele biologice productive, drepturile de utilizare a activelor luate în leasing, precum și imobilizările financiare.”

3. După punctul 61 se introduc două noi puncte, punctele 61¹ și 61², cu următorul cuprins:

„61¹. — (1) Activele reprezentând drepturile de utilizare a activelor-suport care fac obiectul contractelor de leasing se recunosc distinct în contabilitatea locatarului (articol contabil 251 «Active aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing» = 167 «Alte împrumuturi și datorii asimilate»/analitic distinct).

(2) Activele-suport care fac obiectul contractelor de leasing se înregistrează de locatar în conturi în afara bilanțului (contul 8039 «Alte valori în afara bilanțului»/analitic distinct).

612. — Locatorul înregistrează distinct în contabilitate creanța aferentă contractelor de leasing (contul 4642 «Creanțe aferente contractelor de leasing»).

4. La punctul 145³, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„145³. — (1) Tratatamentul contabil prevăzut la pct. 145² se aplică și în cazul cheltuielilor efectuate de entități pentru racordarea la rețeaua de apă, gaze sau alte utilități, dacă în contractele de racordare se prevede plata unor sume pentru racordarea la rețelele respective.”

5. La punctul 146, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În categoria elementelor menționate la alin. (1) se cuprind: angajamente (giruri, garanții, cauțiuni) acordate sau primite în relațiile cu terții; imobilizări corporale luate cu chirie; valori materiale primite spre prelucrare sau reparare, în păstrare sau custodie; debitori scoși din activ, urmăriți în continuare; stocuri de natura altor materiale date în folosință; redevențe, locații de gestiune, chirii și alte datorii asimilate; efecte scontate neajunse la scadență; bunuri proprietate publică primite în administrare, concesiune sau cu chirie de către regii autonome, societăți/companii naționale, societăți; bunuri din domeniul privat al statului, care nu îndeplinesc condițiile de recunoaștere ca active; active-suport preluate în leasing; dobânzi aferente contractelor de leasing, neajunse la scadență, precum și alte valori.”

6. La punctul 169, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Prevederile alin. (3) nu se aplică valorilor prezentate în alte elemente ale rezultatului global în cazul în care entitatea, la recunoașterea inițială, face o alegere irevocabilă pentru a prezenta în alte elemente ale rezultatului global modificările ulterioare în valoarea justă a unei investiții într-un instrument de capitaluri proprii.”

7. În Planul de conturi cuprins la punctul 196, la contul 296 „Ajustări pentru pierderea de valoare a imobilizărilor financiare” se introduce o notă de subsol, cu următorul cuprins:

„NOTĂ

În cazul acțiunilor deținute în capitalul social al altor societăți, conturile de ajustări se utilizează dacă acele titluri imobilizate sunt contabilizate la cost.”

8. În Planul de conturi cuprins la punctul 196 și în tot cuprinsul reglementărilor, denumirea contului 655 „Cheltuieli din reevaluarea imobilizărilor necorporale și corporale” se modifică și va avea următorul cuprins: „Cheltuieli din reevaluarea imobilizărilor”, iar denumirea contului 755 „Venituri din reevaluarea imobilizărilor necorporale și corporale” se modifică și va avea următorul cuprins: „Venituri din reevaluarea imobilizărilor”.

9. În Planul de conturi cuprins la punctul 196 și în tot cuprinsul reglementărilor, denumirea contului 6583 „Cheltuieli privind imobilizările necorporale și corporale cedate și alte operațiuni de capital” se modifică și va avea următorul cuprins: „Cheltuieli cu cedarea altor active și alte operațiuni de capital”.

10. În Planul de conturi cuprins la punctul 196, precum și în funcțiunea conturilor prevăzută la punctul 197 se introduc grupa 25 „Drepturi de utilizare a activelor luate în leasing”, precum și conturile 1055 „Rezerve din reevaluarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing” (P), 251 „Active aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing” (A), 285 „Amortizarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing” (P), 295 „Ajustări pentru deprecierea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing” (P), 464 „Decontări aferente contractelor de leasing”, 4641 „Datorii aferente contractelor de leasing¹” (P), 4642 „Creanțe aferente contractelor de leasing” (A), 494 „Ajustări pentru deprecierea creanțelor aferente contractelor de leasing” (P), 6555 „Cheltuieli din reevaluarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing”, 6682 „Cheltuieli privind dobânzile aferente plăților în avans”, 6685 „Cheltuieli privind dobânzile aferente contractelor de leasing”, 685 „Cheltuieli cu amortizarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing” și 7555 „Venituri din reevaluarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing”.

11. La capitolul 11 „Funcțiunea conturilor” se introduce funcțiunea conturilor 251 „Active aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing”, 285 „Amortizarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing”, 295 „Ajustări pentru deprecierea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing”, 464 „Decontări aferente contractelor de leasing” și 685 „Cheltuieli cu amortizarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing”, cu următorul cuprins:

„Contul 251

Cu ajutorul contului 251 «Active aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing» se ține evidența activelor reprezentând drepturile de utilizare a activelor aferente contractelor de leasing contabilizate potrivit IFRS 16 «Contracte de leasing.»

Contul 285

Cu ajutorul contului 285 «Amortizarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing» se ține evidența amortizării activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing.

Contul 295

Cu ajutorul contului 295 «Ajustări pentru deprecierea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing» se ține evidența ajustărilor pentru deprecierea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing.

Contul 464

Cu ajutorul contului 464 «Decontări aferente contractelor de leasing» se ține evidența datoriilor, respectiv a creanțelor aferente contractelor de leasing contabilizate potrivit IFRS 16 «Contracte de leasing.»

Contul 685

Cu ajutorul contului 685 «Cheltuieli cu amortizarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing» se ține evidența cheltuielilor privind amortizarea activelor aferente drepturilor de utilizare a activelor luate în leasing.”

¹ La 1 ianuarie 2019 în acest cont se transferă soldul contului 406 „Datorii din operațiuni de leasing financiar”.

12. Punctele 73 și 75—78 se abrogă.

Art. III. — Reglementările contabile pentru persoanele juridice fără scop patrimonial, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 3.103/2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 984 din 12 decembrie 2017, cu completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La punctul 36, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„36. — (1) Ca rezultat al incertitudinilor inerente în desfășurarea activităților, unele elemente ale situațiilor financiare anuale nu pot fi evaluate cu precizie, ci doar estimate. Se pot solicita, de exemplu, estimări ale: uzurii morale a stocurilor; duratei de viață utile, precum și a modului preconizat de consumare a beneficiilor economice viitoare încorporate în activele amortizabile (metoda de amortizare) etc.”

2. La punctul 93, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Entitatea revizuieste metoda de amortizare atunci când se constată o modificare semnificativă a modului preconizat de consumare a beneficiilor economice viitoare aduse de activele amortizabile. Modificarea metodei de amortizare reprezintă modificare de estimare contabilă.”

Art. IV. — (1) Prevederile prezentului ordin intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2019, cu excepția art. I pct. 1, 2 și 6 și art. II pct. 4, 6 și 7, ale căror prevederi se aplică începând cu situațiile financiare ale exercițiului financiar al anului 2018.

(2) Entitățile care au ales un exercițiu financiar diferit de anul calendaristic aplică prevederile prezentului ordin de la începutul primului exercițiu financiar astfel ales, care începe ulterior datei de 1 ianuarie 2019.

Art. V. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 1 noiembrie 2018.

Nr. 3.456.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 098072